

Arrest

nr. 166 617 van 27 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat M. KALIN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van A.F.M.:

A. Feitenrelaas

U, A.F.M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Tadzjik te zijn. U ging destijds tien jaar naar school. U bent geboren in het dorp Sherkhan Khel, dat gelegen is in het district Hisa- i – Awal Kohistan in de provincie Kapisa. Na de komst van de taliban in uw regio bent u gevlucht naar Kabul, waar u nadien ook blijven wonen bent. U huwde op 21-03-1387 (20 juni 2008 in de Gregoriaanse kalender) met M.M. (O.V. X) en u heeft twee kinderen die geboren zijn in Afghanistan. Een derde kind werd in België geboren. Op heden bent u zevenendertig jaar. In Afghanistan werkte u aanvankelijk in een voedingswinkel in de wijk Mandawi te Kabul.

In 1383 (2005) richtte u een bedrijf op met de naam M.G., waarvan u volgens uw verklaringen onderdirecteur was. Uw klanten waren Afghaanse winkeliers. In 1388 (2010) begon uw bedrijf samen te werken met buitenlanders. Meer bepaald leverde uw bedrijf goederen aan het Amerikaanse bedrijf LBG als uw bedrijf op basis van de offerte als meest voordelige werd gezien. U verkocht allerhande artikelen, namelijk stoelen, ramen, deuren, wasmachines, bedden en brandstoftanks. In het begin van de tiende maand van 1389 (december 2011) kreeg u de eerste dreigtelefoon van de taliban. In het midden van de tiende maand van 1389 (januari 2011) kreeg u de tweede oproep van de taliban. Tijdens de derde dreigtelefoon op 27-10-1389 (17 januari 2011) meldden de taliban dat ze op het moment van de oproep uw vrouw en kind in het vizier hadden in de bazar. Ze zeiden dat ze in de mogelijkheid waren om hen op hetzelfde moment iets aan te doen, maar ze gaven u in de plaats daarvan nog een kans. U werd gevraagd om in de richting van Logar te komen om daar met Mullah S. te spreken. Tijdens uw rit zou u dan nogmaals opgebeld worden met verdere instructies. Meteen na dit gesprek heeft u gebeld naar uw vrouw om naar huis te komen. Die avond nog bent u naar het huis van uw schoonouders gegaan. Gedurende de vijf maanden dat u daar verbleef, heeft u uw vrouw geïnformeerd over het feit dat u bedreigd werd door de taliban.

Samen met uw vrouw en kind heeft u Afghanistan verlaten in de derde maand van 1390 (mei – juni 2011). In Griekenland besloot de smokkelaar om uw vrouw en twee kinderen als eerste naar België te laten reizen. Zij kwamen reeds aan in mei 2012 (asielaanvraag op 31 mei 2012), terwijl uzelf aankwam in België op 3 december 2012. Diezelfde dag nog vroeg u asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vrouw en dochter, uw huwelijksakte, een Business Licence, een document van Kabulbank, drie bundels van LBG (kopie), twee enveloppes, een 'purchase order' van LBG, een medisch document, documenten i.v.m. integratie, een vragenlijst van UGent en een dreigbrief van de taliban (kopie).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het van belang om in te gaan op uw verklaringen omtrent uw functie als onderdirecteur van het bedrijf M.G.. U stelt immers dat u problemen kreeg omwille van de belangrijke functie die u bekleedde binnen dit bedrijf (CGVS 1, p. 16).

Uit de cumulatie van volgende opmerkingen concludeert het CGVS dat de door u beschreven hiërarchie binnen het bedrijf weinig geloofwaardig is. Zo is het weinig aannemelijk dat uw vader directeur was en u onderdirecteur in het bedrijf M.G. en lijkt het er sterk op dat het in werkelijkheid een nauw familielid van u is, m.n. uw schoonbroer, die een belangrijke functie bekleedt in dit bedrijf. Het CGVS heeft dan ook een sterk vermoeden dat u het CGVS het profiel van onderdirecteur tracht voor te houden om uw problemen met de taliban meer diepgang te geven.

U stelt dat uzelf onderdirecteur was, terwijl uw vader uit respect werd aangesteld als directeur (CGVS 1, p. 6). Uw schoonbroer Mo.M. stond in voor administratief werk, zo zegt u (CGVS 1, p. 10). Allereerst is het op z'n minst bijzonder te noemen dat uw vader 'uit respect' werd aangesteld als directeur, terwijl hij reeds een oude man was (CGVS 1, p. 4). Dat u dan als onderdirecteur de volle verantwoordelijkheid voor het bedrijf diende te dragen, is weinig logisch.

U vertelt dat uw takenpakket erin bestond om, indien er een akkoord was tussen LBG en een bedrijf, bij dat bedrijf langs te gaan met de stempel en uw werkvergunning (CGVS 1, p. 10). Gezien u geen Engels spreekt (CGVS 1, p. 12), was er steeds een tolk aanwezig die de gesprekken met de Amerikaanse klant vertaalde (CGVS 1, p. 8). Het is vreemd vast te stellen dat u als onderdirecteur op pad ging om de goederen te leveren, terwijl redelijkerwijs verwacht kan worden dat het takenpakket van een onderdirecteur er net in zou bestaan deze taak door te geven aan zijn personeel. Zeker gezien uw vader eigenlijk enkel pro forma als directeur was aangesteld. Dat u bovendien de Engelse taal maar beperkt beheerste (CGVS 1, p. 11), terwijl uw schoonbroer deze taal goed kon (CGVS 1, p. 10) maar u wel verantwoordelijk was voor alles binnen het bedrijf (CGVS 1, p. 6), is een ander element dat doet twifelen aan de werkelijke hiërarchie binnen het bedrijf. Meer nog, uw schoonbroer studeerde Economie aan de universiteit (CGVS 2, p. 10), wat niet rijmt met zijn puur administratief takenpakket zoals het maken van vertalingen van aanvragen, het beantwoorden van e-mails en het maken van kopies (CGVS 1, p. 10). Gevraagd in dit verband naar het e-mailadres van het bedrijf, zegt u vreemd genoeg dat u het niet uit uw hoofd kent (CGVS 1, p. 10). U verklaart dit vanuit het gegeven dat uzelf nooit e-mails stuurde (CGVS 1, p. 10) en geen toegang had tot de mailbox van het bedrijf (CGVS 1, p. 12). Gezien u zich wel de functie van onderdirecteur toemeet, die eigenlijk volgens uw verklaringen de functie van directeur inhield, is het opmerkelijk dat u zo weinig betrokken was bij deze

communicatiemiddelen. Uw onwetendheid hieromtrent, stelt ernstige vragen bij uw voorgehouden verantwoordelijkheden binnen het bedrijf.

Verder is het opmerkelijk dat u, gevraagd naar andere bedrijven die actief waren in Kabul en die vergelijkbaar waren met M.G., enkel weet dat er zo'n zestig à zeventig waren, maar daarbij niet in staat bent om namen te noemen (CGVS 1, p. 14). Dit is zeer opvallend gezien redelijkerwijs verwacht kan worden van een onderdirecteur (met het takenpakket van een directeur), dat hij toch enig zicht heeft op de concurrerende bedrijven. Dat u in casu toch niet in staat bent om ook maar één soortgelijk bedrijf te noemen, is in deze context wel erg bevreemdend.

Dat u bovendien ook niets blijkt af te weten van het Afghan Infrastructure and Rehabilitation Program (hierna AIRP) (CGVS 1, p. 13), is een ander gegeven dat doet twifelen aan uw belangrijke functie binnen dit bedrijf. Immers, de naam van dit programma, 'AIRP', staat wel vermeld op al de neergelegde contracten. Dat u toch niets afweet van dit AIRP, terwijl uzelf wel beweert de volledige verantwoordelijkheid te dragen over een bedrijf dat voornamelijk bureaumaterialen leverde aan buitenlanders, is vreemd en roept wederom twijfels op bij uw bewering dat u een belangrijke functie had in dit bedrijf. Eveneens opmerkelijk is de vaststelling dat u stelt jarenlang geleverd te hebben aan het bedrijf LBG, maar wanneer u gevraagd wordt waarvoor deze afkorting staat, blijkt u dit niet te weten (CGVS 1, p.10). Nochtans staat de volledige naam van dit bedrijf op tal van stukken die u voorlegt.

Tot slot is het nog van belang om aan te halen dat het profiel van uw schoonbroer - dat overigens volledig terug te vinden is in het administratief dossier -, werd teruggevonden op de sociale netwerksite Facebook. Toen u gevraagd werd of u de man op de profielfoto van een Facebookaccount herkende, stelde u dat uw schoonbroer M. op hem lijkt (CGVS 1, p. 15). De naam 'M.N.' staat ook daadwerkelijk vermeld op het profiel, terwijl uw vrouw deze naam ook vermeldt wanneer haar gevraagd werd naar haar broers (vragenlijst DVZ, punt 30) en zij ook bevestigt dat de getoonde foto haar broer betreft (CGVS 2 echtgenote, p. 7). Zeer opvallend evenwel is het gegeven dat er bij de persoonsgegevens op het Facebookprofiel vermeld staat dat de man in kwestie 'General Director bij M.G. LTD' is. Ook dit is een aanwijzing dat het vooral uw schoonbroer is die betrokken is bij deze firma. Volgens uw verklaringen bestond het bedrijf na uw vertrek niet meer (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of uw schoonbroer dit bedrijf na uw vertrek kon overnemen, zegt u dat dit niet mogelijk was (CGVS 2, p. 10). Dat uw schoonbroer dan toch een hogere positie dan u zou gehad hebben na uw vertrek, is dus volgens uw verklaringen niet het geval. Gevraagd naar de reden waarom uw schoonbroer dan zelf via zijn account aangeeft dat hij 'General Director' was, zegt u dat 'hij waarschijnlijk zomaar iets geschreven heeft' (CGVS 1, p. 15), wat voor het CGVS geen plausibele verklaring biedt. Uw geloofwaardigheid rond uw profiel wordt hierdoor nogmaals ernstig geschaad.

Wat er ook van zij, voor zover kan worden aangenomen dat u onderdirecteur was bij het bedrijf en dus hoog in de hiërarchie stond- wat door het CGVS dus sterk wordt betwijfeld-, dienen volgende opmerkingen nog te worden gemaakt.

Allereerst is het vreemd dat uw schoonbroer vandaag nog steeds woonachtig is in Kabul zonder problemen gehad te hebben (CGVS 1, p. 5). Meer nog, u verklaart dat alles goed gaat met hem (CGVS 2, p. 3). Als u contact heeft met hem, praat u over het leven, over het feit dat hij nu getrouwd is,... (CGVS 2, p. 3). Gevraagd naar andere zaken die nog worden besproken, zegt u dat er niets speciaals aan bod komt (CGVS 2, p. 3). Het feit dat uw schoonbroer klaarblijkelijk geen problemen ervaart, terwijl hij wel degelijk in Kabul woont en ook werkte voor het bedrijf M.G., mag sterk verbazen. Dat de taliban u wel persoonlijk bedreigden, maar na uw vertrek geen verdere problemen veroorzaakten voor andere werknemers van M.G., is weinig aannemelijk, temeer blijkens bovenstaande elementen kan aangenomen worden dat het net deze schoonbroer is die een leidinggevende functie bekleedt in het bedrijf. Dat ook alles goed gaat met uw vader in Kabul (CGVS 2, p.2), is al even vreemd, gezien hij directeur zou zijn van het bedrijf. Dat de taliban hem met rust zouden laten omdat hij reeds oud is (CGVS 1, p. 4), is geen plausibele verklaring voor het CGVS.

Vervolgens is het vreemd dat u, nadat u reeds driemaal een dreigtelefoon had ontvangen van de taliban, dan wel uw schoonfamilie op de hoogte bracht, maar naliel om de politie van Kabul hiervan te informeren (CGVS 2, p. 9). Dit is een opvallend gegeven. Dat u ervoor koos hen niet te informeren is zeer bevreemdend. U verklaart dan wel schrik te hebben gehad voor spionnen van de taliban die geïnfiltreerd waren bij de politie (CGVS 2, p. 9), toch acht het CGVS het weinig aannemelijk dat u zich puur door deze veronderstelling laat leiden om geen klacht in te dienen bij de politie.

U stelt verder dat het veel voorviel, nog vooraleer u werkte voor buitenlanders, dat uw vader opgebeld werd door mensen die met u wilden spreken. Daarna heeft u dan twee andere nummers aangeschaft en doorgegeven aan klanten (CGVS 1, p. 12). Dit deed u om financiële redenen (CGVS 2, p. 6). Nadien heeft u uw telefoonnummer niet meer veranderd (CGVS 1, p. 12). Dat u het blijkbaar niet nodig vond om uw gsm-nummer te veranderen nadat u driemaal door de taliban gecontacteerd werd, terwijl u wel degelijk wist hoe u dit kon doen, is in deze context weinig aannemelijk. Dat u als poging om uzelf te beschermen uw telefoon twee dagen uitzette na de tweede oproep, om die daarna opnieuw aan te

zetten (CGVS 2, p. 8), beoordeelt het CGVS als weinig efficiënt en dus ongeloofwaardig. U mag dan nog gedacht hebben dat u met de taliban te maken had en dat ze iets gingen ondernemen (CGVS 1, p. 18), toch acht het CGVS dit niet als een logische actie in de gegeven context. Meer nog, dat u toch uw werk voortzette (CGVS 1, p. 18), terwijl u reeds vanaf de eerste dreigtelefoon wist dat u werd gecontacteerd omwille van deze werkzaamheden, is erg onlogisch.

U verklaart verder vervolging te vrezen in Afghanistan omdat de taliban in Afghanistan kan vermoeden dat u in België in een kerk verbleef en zei in dit verband een dreigbrief opstelden (CGVS 2, p. 3). Echter, u verbleef volgens uw verklaringen niet eens in een kerk (CGVS 2, p. 3). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). In casu is dit zeker niet het geval, gezien uzelf met uw familie niet in een kerk verbleef. Uw loutere veronderstelling dat u hierdoor problemen zou krijgen met de taliban, is dan ook zeer hypothetisch en staft u op geen enkel moment. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is, daar u zegt nog steeds soenitisch moslim te zijn (CGVS 1, p. 14). Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de brief aan u werd gegeven, zoals deze ook werd gegeven aan alle andere mensen in de kerk (CGVS 2, p. 4). Er kan dus niet gesteld worden dat u deze brief als persoonlijke dreigbrief ontving. Bovendien betreft dit slechts een kopie, waardoor de authenticiteit van de brief niet kan worden nagegaan. Waar de brief van afkomstig zou zijn, weet u niet en u heeft het de jongen die de brief aan u gaf, ook niet gevraagd (CGVS 2, p. 4). Dat u klaarblijkelijk niet de minste interesse heeft in de oorsprong van deze brief, acht het CGVS vreemd indien u daadwerkelijk problemen zou vrezen omwille van uw vermoedelijke verblijf in de kerk.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara, deze van uw vrouw en dochter en uw huwelijksakte bevestigen de identiteit van u allen. Uw identiteit wordt echter door het CGVS niet onmiddellijk betwist. Het medisch document heeft enkel en alleen betrekking op het probleem met uw ogen.

In verband met de overige documenten die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graag van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het

licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Immers, u stelde dat u vanaf het jaar 1996 naar Kabul verhuisde en dat u ook na de val van taliban daar bleef wonen (CGVS 1, p. 2). Gezien u meer dan tien jaren woonde in de stad, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u een goede kennis heeft van de stad en de omgeving. Bovendien wonen uw ouders en uw schoonbroer, met wie u vroeger in het bedrijf werkte, daar momenteel nog (CGVS 2, p. 3). Uw familiaal netwerk is hierdoor verzekerd. Het feit dat uzelf destijds tien jaar scholing genoot (CGVS 2, p. 5) en nadien werkervaring opdeed als winkelier en binnen het bedrijf M.G., asloek het feit dat u een beetje met de computer kan werken (CGVS 2, p. 6), zijn ervaringen die uw hervestiging in Kabul zullen vergemakkelijken.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, 19 november 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van M.M.:

"A. Feitenrelaas

U, M.M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Tadzjik te zijn. U ging destijds twaalf jaar naar school. U bent geboren in het dorp Sherkhan Khel, dat gelegen is in het district Hisa- i – Awal Kohistan in de provincie Kapisa. Na de komst van de taliban in uw regio bent u gevlucht naar Kabul, waar u nadien ook blijven wonen bent. U huwde op 21-03-1387 (20 juni 2008 in de Gregoriaanse kalender) met M.A.F. (O.V. 7.517.051) en u kreeg twee kinderen in Afghanistan. Een derde kind werd geboren in België. Op heden bent u zevenentwintig jaar.

In Afghanistan werkte uw man aanvankelijk in een voedingswinkel in de wijk Mandawi te Kabul.

In 1383 (2005 in de Gregoriaanse kalender) richtte uw man een bedrijf op genaamd M.G., waar hij volgens uw verklaringen onderdirecteur was. Zijn klanten waren Afghaanse winkeliers. In 1388 (2010) begon dit bedrijf samen te werken met buitenlanders. Meerbepaald leverde het bedrijf goederen aan van het Amerikaanse bedrijf LBG wanneer zijn bedrijf op basis van de offerte als meest voordelige werd gezien. Hij verkocht allerhande artikelen, namelijk stoelen, ramen, deuren, wasmachines, bedden en brandstoftanks. In het begin van de tiende maand van 1389 (december 2011) kreeg uw man de eerste dreigtelefoon van de taliban. In het midden van de tiende maand van 1389 (januari 2011) kreeg hij de tweede oproep van de taliban. Tijdens de derde dreigtelefoon op 27-10-1389 (17 januari 2011) meldden de taliban dat ze op het moment van de oproep uzelf en uw kind in het vizier hadden in de bazar. Ze zeiden dat ze in de mogelijkheid waren om jullie op hetzelfde moment iets aan te doen, maar ze gaven uw man in de plaats daarvan nog een kans. Hij werd gevraagd om in de richting van Logar te komen om daar met Mullah S. te spreken. Tijdens zijn rit zou uw man dan nogmaals opgebeld worden met verdere instructies. Meteen na dit gesprek heeft uw man u opgebeld en is hij u en uw kind komen ophalen. Die avond nog, bent u met uw man en kind naar het huis van uw ouders gegaan. U was op dat moment zwanger van uw tweede kind en bent in dat huis bevallen. Gedurende de vijf maanden waarin u daar verbleef, heeft uw man u geïnformeerd over het feit dat hij bedreigd werd door de taliban. Samen met uw man en twee kinderen heeft u Afghanistan verlaten in de derde maand van 1390 (mei – juni 2011). In Griekenland besloot de smokkelaar om uzelf met uw twee kinderen als eerste naar België te laten reizen. U kwam reeds aan in mei 2012 en u vroeg asiel aan op 31 mei 2012. Uw man kwam pas aan in december 2012.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara, deze van uw man en dochter, uw huwelijksakte, een Business Licence, een document van Kabulbank, drie bundels van LBG (kopie), twee enveloppes, een purchase order van LBG, een medisch document, documenten i.v.m. integratie, een vragenlijst van UGent en een dreigbrief van de taliban (kopie).

B. Motivering

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing waarin aan uw echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw echtgenoot. Er zijn in de door u aangebrachte elementen of in uw dossier geen bijkomende elementen aan te treffen die een nood aan bescherming rechtvaardigen. Ook u wordt dus de vluchtelingenstatus geweigerd, alsook de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het van belang om in te gaan op uw verklaringen omtrent uw functie als onderdirecteur van het bedrijf M.G.. U stelt immers dat u problemen kreeg omwille van de belangrijke functie die u bekleedde binnen dit bedrijf (CGVS 1, p. 16).

Uit de cumulatie van volgende opmerkingen concludeert het CGVS dat de door u beschreven hiërarchie binnen het bedrijf weinig geloofwaardig is. Zo is het weinig aannemelijk dat uw vader directeur was en u onderdirecteur in het bedrijf M.G. en lijkt het er sterk op dat het in werkelijkheid een nauw familielid van u is, m.n. uw schoonbroer, die een belangrijke functie bekleedt in dit bedrijf. Het CGVS heeft dan ook een sterk vermoeden dat u het CGVS het profiel van onderdirecteur tracht voor te houden om uw problemen met de taliban meer diepgang te geven.

U stelt dat uzelf onderdirecteur was, terwijl uw vader uit respect werd aangesteld als directeur (CGVS 1, p. 6). Uw schoonbroer Mo.M. stond in voor administratief werk, zo zegt u (CGVS 1, p. 10). Allereerst is het op z'n minst bijzonder te noemen dat uw vader 'uit respect' werd aangesteld als directeur, terwijl hij reeds een oude man was (CGVS 1, p. 4). Dat u dan als onderdirecteur de volle verantwoordelijkheid voor het bedrijf diende te dragen, is weinig logisch.

U vertelt dat uw takenpakket erin bestond om, indien er een akkoord was tussen LBG en een bedrijf, bij dat bedrijf langs te gaan met de stempel en uw werkvergunning (CGVS 1, p. 10). Gezien u geen Engels spreekt (CGVS 1, p. 12), was er steeds een tolk aanwezig die de gesprekken met de Amerikaanse klant vertaalde (CGVS 1, p. 8). Het is vreemd vast te stellen dat u als onderdirecteur op pad ging om de goederen te leveren, terwijl redelijkerwijs verwacht kan worden dat het takenpakket van een onderdirecteur er net in zou bestaan deze taak door te geven aan zijn personeel. Zeker gezien uw vader eigenlijk enkel pro forma als directeur was aangesteld. Dat u bovendien de Engelse taal maar beperkt beheerste (CGVS 1, p. 11), terwijl uw schoonbroer deze taal goed kon (CGVS 1, p. 10) maar u wel verantwoordelijk was voor alles binnen het bedrijf (CGVS 1, p. 6), is een ander element dat doet twifelen aan de werkelijke hiërarchie binnen het bedrijf. Meer nog, uw schoonbroer studeerde Economie aan de universiteit (CGVS 2, p. 10), wat niet rijmt met zijn puur administratief takenpakket zoals het maken van vertalingen van aanvragen, het beantwoorden van e-mails en het maken van kopies (CGVS 1, p. 10). Gevraagd in dit verband naar het e-mailadres van het bedrijf, zegt u vreemd genoeg dat u het niet uit uw hoofd kent (CGVS 1, p. 10). U verklaart dit vanuit het gegeven dat uzelf nooit e-mails stuurde (CGVS 1, p. 10) en geen toegang had tot de mailbox van het bedrijf (CGVS 1, p. 12). Gezien u zich wel de functie van onderdirecteur toemeet, die eigenlijk volgens uw verklaringen de functie van directeur inhield, is het opmerkelijk dat u zo weinig betrokken was bij deze communicatiemiddelen. Uw onwetendheid hieromtrent, stelt ernstige vragen bij uw voorgehouden verantwoordelijkheden binnen het bedrijf.

Verder is het opmerkelijk dat u, gevraagd naar andere bedrijven die actief waren in Kabul en die vergelijkbaar waren met M.G., enkel weet dat er zo'n zestig à zeventig waren, maar daarbij niet in staat bent om namen te noemen (CGVS 1, p. 14). Dit is zeer opvallend gezien redelijkerwijs verwacht kan worden van een onderdirecteur (met het takenpakket van een directeur), dat hij toch enig zicht heeft op de concurrerende bedrijven. Dat u in casu toch niet in staat bent om ook maar één soortgelijk bedrijf te noemen, is in deze context wel erg bevreemdend.

Dat u bovendien ook niets blijkt af te weten van het Afghan Infrastructure and Rehabilitation Program (hierna AIRP) (CGVS 1, p. 13), is een ander gegeven dat doet twifelen aan uw belangrijke functie binnen dit bedrijf. Immers, de naam van dit programma, 'AIRP', staat wel vermeld op al de neergelegde contracten. Dat u toch niets afweet van dit AIRP, terwijl uzelf wel beweert de volledige verantwoordelijkheid te dragen over een bedrijf dat voornamelijk bureaumaterialen leverde aan buitenlanders, is vreemd en roept wederom twijfels op bij uw bewering dat u een belangrijke functie had in dit bedrijf. Eveneens opmerkelijk is de vaststelling dat u stelt jarenlang geleverd te hebben aan het bedrijf LBG, maar wanneer u gevraagd wordt waarvoor deze afkorting staat, blijkt u dit niet te weten (CGVS 1, p.10). Nochtans staat de volledige naam van dit bedrijf op tal van stukken die u voorlegt.

Tot slot is het nog van belang om aan te halen dat het profiel van uw schoonbroer - dat overigens volledig terug te vinden is in het administratief dossier -, werd teruggevonden op de sociale netwerksite Facebook. Toen u gevraagd werd of u de man op de profielfoto van een Facebookaccount herkende, stelde u dat uw schoonbroer M. op hem lijkt (CGVS 1, p. 15). De naam 'M.N.' staat ook daadwerkelijk vermeld op het profiel, terwijl uw vrouw deze naam ook vermeldt wanneer haar gevraagd werd naar haar broers (vragenlijst DVZ, punt 30) en zij ook bevestigt dat de getoonde foto haar broer betreft (CGVS 2 echtgenote, p. 7). Zeer opvallend evenwel is het gegeven dat er bij de persoonsgegevens op het Facebookprofiel vermeld staat dat de man in kwestie 'General Director bij M.G. LTD' is. Ook dit is een aanwijzing dat het vooral uw schoonbroer is die betrokken is bij deze firma. Volgens uw verklaringen bestond het bedrijf na uw vertrek niet meer (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of uw schoonbroer

dit bedrijf na uw vertrek kon overnemen, zegt u dat dit niet mogelijk was (CGVS 2, p. 10). Dat uw schoonbroer dan toch een hogere positie dan u zou gehad hebben na uw vertrek, is dus volgens uw verklaringen niet het geval. Gevraagd naar de reden waarom uw schoonbroer dan zelf via zijn account aangeeft dat hij 'General Director' was, zegt u dat 'hij waarschijnlijk zomaar iets geschreven heeft' (CGVS 1, p. 15), wat voor het CGVS geen plausible verklaring biedt. Uw geloofwaardigheid rond uw profiel wordt hierdoor nogmaals ernstig geschaad.

Wat er ook van zij, voor zover kan worden aangenomen dat u onderdirecteur was bij het bedrijf en dus hoog in de hiërarchie stond – wat door het CGVS dus sterk wordt betwijfeld –, dienen volgende opmerkingen nog te worden gemaakt.

Allereerst is het vreemd dat uw schoonbroer vandaag nog steeds woonachtig is in Kabul zonder problemen gehad te hebben (CGVS 1, p. 5). Meer nog, u verklaart dat alles goed gaat met hem (CGVS 2, p. 3). Als u contact heeft met hem, praat u over het leven, over het feit dat hij nu getrouwd is, ... (CGVS 2, p. 3). Gevraagd naar andere zaken die nog worden besproken, zegt u dat er niets speciaals aan bod komt (CGVS 2, p. 3). Het feit dat uw schoonbroer klaarblijkelijk geen problemen ervaart, terwijl hij wel degelijk in Kabul woont en ook werkte voor het bedrijf M.G., mag sterk verbazen. Dat de taliban u wel persoonlijk bedreigden, maar na uw vertrek geen verdere problemen veroorzaakten voor andere werknemers van M.G., is weinig aannemelijk, temeer blijkens bovenstaande elementen kan aangenomen worden dat het net deze schoonbroer is die een leidinggevende functie bekleedt in het bedrijf. Dat ook alles goed gaat met uw vader in Kabul (CGVS 2, p. 2), is al even vreemd, gezien hij directeur zou zijn van het bedrijf. Dat de taliban hem met rust zouden laten omdat hij reeds oud is (CGVS 1, p. 4), is geen plausible verklaring voor het CGVS.

Vervolgens is het vreemd dat u, nadat u reeds driemaal een dreigtelefoon had ontvangen van de taliban, dan wel uw schoonfamilie op de hoogte bracht, maar naliel om de politie van Kabul hiervan te informeren (CGVS 2, p. 9). Dit is een opvallend gegeven. Dat u ervoor koos hen niet te informeren is zeer bevreemdend. U verklaart dan wel schrik te hebben gehad voor spionnen van de taliban die geïnfilteerd waren bij de politie (CGVS 2, p. 9), toch acht het CGVS het weinig aannemelijk dat u zich puur door deze veronderstelling laat leiden om geen klacht in te dienen bij de politie.

U stelt verder dat het veel voorviel, nog vooraleer u werkte voor buitenlanders, dat uw vader opgebeld werd door mensen die met u wilden spreken. Daarna heeft u dan twee andere nummers aangeschaft en doorgegeven aan klanten (CGVS 1, p. 12). Dit deed u om financiële redenen (CGVS 2, p. 6). Nadien heeft u uw telefoonnummer niet meer veranderd (CGVS 1, p. 12). Dat u het blijkbaar niet nodig vond om uw gsm-nummer te veranderen nadat u driemaal door de taliban gecontacteerd werd, terwijl u wel degelijk wist hoe u dit kon doen, is in deze context weinig aannemelijk. Dat u als poging om uzelf te beschermen uw telefoon twee dagen uitzette na de tweede oproep, om die daarna opnieuw aan te zetten (CGVS 2, p. 8), beoordeelt het CGVS als weinig efficiënt en dus ongeloofwaardig. U mag dan nog gedacht hebben dat u met de taliban te maken had en dat ze iets gingen ondernemen (CGVS 1, p. 18), toch acht het CGVS dit niet als een logische actie in de gegeven context. Meer nog, dat u toch uw werk voortzette (CGVS 1, p. 18), terwijl u reeds vanaf de eerste dreigtelefoon wist dat u werd gecontacteerd omwille van deze werkzaamheden, is erg onlogisch.

U verklaart verder vervolging te vrezen in Afghanistan omdat de taliban in Afghanistan kan vermoeden dat u in België in een kerk verbleef en zei in dit verband een dreigbrief opstelden (CGVS 2, p. 3). Echter, u verbleef volgens uw verklaringen niet eens in een kerk (CGVS 2, p. 3). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). In casu is dit zeker niet het geval, gezien uzelf met uw familie niet in een kerk verbleef. Uw loutere veronderstelling dat u hierdoor problemen zou krijgen met de taliban, is dan ook zeer hypothetisch en staat u op geen enkel moment. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is, daar u zegt nog steeds soennitisch moslim te zijn (CGVS 1, p. 14). Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de brief aan u werd gegeven, zoals deze ook werd gegeven aan alle andere mensen in de kerk (CGVS 2, p. 4). Er kan dus niet gesteld worden dat u deze brief als persoonlijke dreigbrief ontving. Bovendien betreft dit slechts een kopie, waardoor de authenticiteit van de brief niet kan worden nagegaan. Waar de brief van afkomstig zou zijn, weet u niet en u heeft het de jongen die de brief aan u gaf, ook niet gevraagd (CGVS 2, p. 4). Dat u klaarblijkelijk niet de minste interesse heeft in de oorsprong van deze brief, acht het CGVS vreemd indien u daadwerkelijk problemen zou vrezen omwille van uw vermoedelijke verblijf in de kerk.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara, deze van uw vrouw en dochter en uw huwelijksakte bevestigen de identiteit van u allen. Uw identiteit

wordt echter door het CGVS niet onmiddellijk betwist. Het medisch document heeft enkel en alleen betrekking op het probleem met uw ogen.

In verband met de overige documenten die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graag van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Immers, u stelde dat u vanaf het jaar 1996 naar Kabul verhuisde en dat u ook na de val van taliban daar bleef wonen (CGVS 1, p. 2). Gezien u meer dan tien jaren woonde in de stad, kan er redelijkerwijs

verwacht worden dat u een goede kennis heeft van de stad en de omgeving. Bovendien wonen uw ouders en uw schoonbroer, met wie u vroeger in het bedrijf werkte, daar momenteel nog (CGVS 2, p. 3). Uw familiaal netwerk is hierdoor verzekerd. Het feit dat u zelf destijds tien jaar scholing genoot (CGVS 2, p. 5) en nadien werkervaring opdeed als winkelier en binnen het bedrijf M.G., asloot het feit dat u een beetje met de computer kan werken (CGVS 2, p. 6), zijn ervaringen die uw hervestiging in Kabul zullen vergemakkelijken.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, 19 november 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dan u evenmin een beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekers wijzen erop dat hun identiteit en afkomst niet worden betwist door verweerder en dat er in de bestreden beslissingen geen enkele tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen wordt aangekaart.

Vervolgens stellen verzoekers dat verzoekers schoonbroer geen baas of directeur was, maar een medewerker, die 22 à 23 jaar was en hielp in het bedrijf. Verzoekers weten uit ervaring dat velen hun profiel op Facebook aanvullen met zaken die niet met de werkelijkheid overeenstemmen om beter voor te komen. Wanneer zij Afghanistan verlieten, is de licentie gestopt en bestaat het bedrijf niet meer, zodat de schoonbroer heden geen "General Director" van het bedrijf kan zijn. Zij wijzen erop dat er in Afghanistan geen vereiste is om een universitair diploma te hebben als directeur of onderdirecteur. Verzoeker en zijn vader waren de zaakvoerders van het bedrijf. De vader was directeur, maar werkte en was thuis omdat hij te oud was; hij was enkel op papier directeur. Verzoekers stellen verder dat verzoeker tijdens het gehoor door de stress even de kluts kwijt was wanneer hem werd gevraagd naar het e-mailadres van het bedrijf. Hetzelfde geldt waar hem werd gevraagd waarvoor de afkorting LBG staat. Verzoekers vinden het spijtig dat verweerder zelf niet enkele stappen heeft ondernomen vooraleer het asielrelaas in vraag te stellen. Zij menen dat verweerder minstens het bedrijf LBG rechtstreeks had kunnen aanschrijven met informatie aangaande verzoeker of diens bedrijf. Zij stellen dat het bedrijf niet meer bestaat in Afghanistan, maar wel nog in Amerika. Met betrekking tot de andere bedrijven die in Kabul actief waren, wist verzoeker dat het er 60 à 70 zijn, doch hij kon geen namen geven omdat op het moment dat een bedrijf wordt geregistreerd, wordt meegedeeld dat er andere bedrijven zijn, maar er worden geen namen genoemd daar dit gevaarlijk kan zijn voor henzelf en de andere bedrijven. Wat betreft de afkorting AIRP, kent verzoeker de afkorting USAID, die in Afghanistan wordt gebruikt. Zij wijzen er nog op dat de taliban de schoonbroer niet bedreigde, daar deze alleen de administratie deed en dat soms nog mensen, van wie verzoekers vermoeden dat zij door de taliban opdrachten kregen, aan verzoekers vader vragen waar verzoeker is. Het veranderen van het telefoonnummer had volgens verzoekers geen nut, daar iemand die het op een persoon heeft gemunt, deze persoon steeds terugvindt.

Vervolgens stellen verzoekers dat zij bang zijn van de politie, daar de politie kan samenwerken met de taliban en de taliban soms zelfs het uniform van de politie draagt. De politie is volgens hen onbetrouwbaar en kan niet efficiënt en effectief optreden, zoals verweerder erkent in zijn COI Focus "Afghanistan. Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013.

Verder stellen verzoekers als volgt in hun verzoekschrift: *"Verzoekende partij bevestigen inderdaad dat zij niet in de kerk hebben overnacht en dat de brief die zij hebben ontvangen een algemene brief is. Dit neemt evenwel niet weg dat de mensen die naar de kerk geweest zijn en deze brief hebben ontvangen, hun leven in gevaar is."*

Vervolgens benadrukken verzoekers dat verzoekster ook een probleem heeft dat verschilt van dat van verzoeker. Zij is in België bevallen op een moment dat verzoeker nog niet in België was. Verzoekers stellen daarover het volgende in hun verzoekschrift: *"Verzoekende partijen vernemen van de ouders van eerste verzoekende partij dat bovenop het Talibanprobleem nu ook de familie nl. broer, zus, neef, nicht, nonkel, tante opmerkingen hebben aangaande tweede verzoekende partij en hun derde kindje. Tweede verzoekende partij en hun derde kind worden bedreigd door de familieleden en deze dreigementen kunnen leiden tot hun dood. De ouders van eerste verzoekende partij hebben dit probleem vroeger niet aangekaart omdat ze verzoekende partijen niet ongerust wilden, maar nu zijn ze op de hoogte van het feit dat er een weigeringsbeslissing is tussengekomen. De familie beweert dat het kind niet van beiden is en dus dat tweede verzoekende partij overspel zou hebben gepleegd en een kind heeft gebaard die van haar echtgenoot is. Dit gegeven werd nog niet onderzocht door het CGVS mede omwille van het feit dat die dreigementen aan verzoekende partij ter kennis werden gebracht na het laatste interview op het CGVS. Dit neemt niet weg dat ook deze elementen en deze vrees door het CGVS in het kader van huidige asielrelaas verder dient te worden onderzocht."* Onder verwijzing naar een aantal rapporten en naar rechtspraak van de Raad, stellen verzoekers dat de ernst van problemen als gedwongen huwelijk, bloedwraak, maatregelen tegen (verondersteld) overspel verweerder wel bekend zijn. Zij verwijzen naar richtlijnen van UNHCR, waaruit volgens hen blijkt dat een aantal specifieke vrouwenprofielen in Afghanistan een hoge beschermingsnood hebben, meer in het bijzonder de veel voorkomende praktijk van gedwongen huwelijk en het feit dat vrouwen en meisjes die wegllopen van huis om aan deze praktijk te ontsnappen, worden beschouwd als personen die overspel plegen en bepaalde sociale normen overtreden. Zij stellen dat tot de daders van deze "harmful practices" ook de eigen familieleden behoren.

Vervolgens voeren verzoekers aan dat Kabul voor hen niet voldoende veilig en stabiel is om er terug te keren en dat zij als teruggekeerden hun leven niet meer op een redelijke wijze zullen kunnen uitbouwen. Zij wijzen erop dat zij reeds jarenlang legaal in België verblijven gezien de langdurige asielpprocedure. *“De vraag of van dit gezin met minderjarige kinderen na jarenlang verblijf in België nog redelijk kan worden verwacht worden om terug te keren, diende onderzocht te worden, quod non.”* Verweerder verwijst met betrekking tot de hervestiging in Kabul naar elementen uit verzoekers verleden, maar betreft niet het langdurig verblijf van dit gezin in België en de impact van een hervestiging voor alle gezinsleden in zijn beslissing. Verzoeker verwijzen naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en mensen dat hieruit blijkt dat Kabul en Afghanistan onvoldoende veilig zijn om naar terug te keren. Zij wijzen erop dat er voor hen geen permanente bewaking zal zijn en dat zij via de luchthaven van Kabul zullen landen, hetgeen een doelwit is. De verschillende aan het administratief dossier toegevoegde COI Focussen, zijn volgens hen niet voldoende recent. Zij wijzen erop dat in de COI Focus van 19 november 2015 de situatie tot augustus 2015 wordt behandeld en dat eruit blijkt dat er in augustus een opflakking van het geweld was, doch dat geen uitsluitsel wordt gegeven met betrekking tot het vergaan van deze opflakking na augustus 2015. Dat deze opflakking van augustus 2015 zich niet zou hebben verder gezet, blijkt volgens hen niet uit het rapport.

2.2. Stukken

Verweerder brengt op 6 april 2016 per drager een aanvullende nota bij met bijgevoegd het *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van januari 2016 (rechtsplegingdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

In verband met het functioneren van verzoeker binnen het bedrijf M.G. dient vastgesteld dat verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat verzoekers schoonbroer geen directeur was, maar een medewerker en dat verzoeker en zijn vader de zaakvoerders van het bedrijf waren maar dat de vader niet werkte en thuis was omdat hij te oud was. Hiermee komen zij evenwel niet verder dan het herhalen van hun reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder dat zij *in concreto* aanduiden waarom deze gevolgtrekkingen volgens hen niet correct zouden zijn. Dergelijk verweer doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal.

Waar verzoekers aanvoeren dat verzoeker wegens stress de kluts kwijt was wanneer hem werd gevraagd naar het e-mailadres van het bedrijf en naar de afkorting LBG, dient erop gewezen dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij, als beweerde onderdirecteur en zaakvoerder, zonder veel moeite het e-mailadres van zijn eigen bedrijf kan weergeven en kan meedelen wat de volledige naam is van het bedrijf waarmee hij nauw zou hebben samengewerkt. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor dat hij het e-mailadres niet uit zijn hoofd kent omdat hij zelf nooit mails stuurde en geen toegang had tot de mailbox van het bedrijf. Waar zij menen dat verweerder minstens het bedrijf LBG rechtstreeks had kunnen contacteren, dient erop gewezen dat de bewijslast bij verzoeker ligt en dat er geen enkele bepaling of beginsel is dat de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen. In de bestreden beslissingen wordt er daarenboven terecht op gewezen dat de volledige naam van LBG wordt vermeld op tal van door verzoekers neergelegde documenten (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier).

Voorts dient vastgesteld dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij, als beweerde onderdirecteur en zaakvoerder, de namen kent van de bedrijven die voor hem rechtstreekse concurrenten zijn. Het feit dat bij de registratie van een bedrijf enkel wordt meegedeeld dat er andere bedrijven zijn doch dat geen namen van bedrijven worden genoemd, doet hieraan geen afbreuk. Vooreerst brengen verzoekers geen enkel stuk bij ter staving van deze stelling. Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker na de registratie van zijn bedrijf zelf op de hoogte kwam van de namen van de bedrijven die zijn rechtstreekse concurrenten vormden.

Met betrekking tot de afkorting AIRP, dient erop gewezen dat deze afkorting vermeld staat op de door verzoekers neergelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), zodat de stelling in onderhavig verzoekschrift dat in Afghanistan de afkorting USAID wordt gebruikt en hij deze afkorting wél kent, niet dienstig is.

Gezien het voorafgaande wordt in de bestreden beslissingen terecht geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij onderdirecteur was van het bedrijf M.G. en dat hij in die hoedanigheid door de taliban werd bedreigd. Deze motieven worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verder wordt er in de bestreden beslissing eveneens terecht vastgesteld dat verzoekers schoonbroer en vader volgens verzoekers verklaringen nog steeds in Kabul wonen en er geen problemen kennen. Waarom enkel verzoeker en zijn gezin gevisieerd zouden worden door de taliban en niet zijn schoonbroer en zijn vader is, gezien het voorgaande, niet aannemelijk. Dat de mensen die bij zijn vader komen vragen waar verzoeker is, in opdracht werken van de taliban, is niet meer dan een vermoeden vanwege verzoekers. Verzoekers stelling dat het veranderen van telefoonnummer geen nut heeft omdat iemand die een persoon viseert, deze persoon steeds terugvindt, is een blote bewering.

Voorts dient vastgesteld dat verzoekers in onderhavig verzoekschrift toegeven dat zij niet in een kerk overnachtten in België en dat zij slechts een algemene brief hebben ontvangen. Zij maken hun vrees dan ook niet *in concreto* aannemelijk.

Waar verzoekers aanvoeren dat tweede verzoekster door "*de familie nl. broer, zus, neef, nicht, nonkel, tante*" worden bedreigd omdat zij in België beviel van een kind, terwijl verzoeker toen nog niet in België was gearriveerd, dient vooreerst vastgesteld dat verzoekers nalaten op concrete en gedetailleerde wijze in onderhavig uiteen te zetten op welke wijze zij zou worden bedreigd, door wie en hoe men tot de conclusie zou kunnen komen dat verzoeksters jongste kind niet van haar echtgenoot zou zijn. Dat verzoekers ouders dit probleem pas opwierpen nadat de bestreden beslissingen werden genomen en dit eerder verzwegen om verzoekers niet ongerust te maken, is alleszins een indicatie van het feit dat deze bedreigingen niet dermate ernstig zijn dat verzoekster dient te vrezen voor haar leven of dat van haar jongste kind. Verzoekers komen dan ook niet verder dan het opwerpen van een in algemene bewoordingen geformuleerde *post factum*-verklaring, zodat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. De informatie waarnaar verzoekers verwijzen, bevat slechts algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoon van verzoekers of hun kind(eren). Deze informatie volstaat dan ook niet om de aangevoerde vrees alsnog *in concreto* aannemelijk te maken. Bovendien wordt de precedentenwerking niet aanvaard in het Belgisch recht, zodat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft en ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

In de bestreden beslissing wordt verder terecht gesteld als volgt:

"De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara, deze van uw vrouw en dochter en uw huwelijksakte bevestigen de identiteit van u allen. Uw identiteit wordt echter door het CGVS niet onmiddellijk betwist. Het medisch document heeft enkel en alleen betrekking op het probleem met uw ogen.

In verband met de overige documenten die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graag van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker."

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoekers nalieten de politie te informeren met betrekking tot de bedreigingen vanwege de taliban, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissingen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maken verzoekers vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen terecht geoordeeld als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Immers, u stelde dat u vanaf het jaar 1996 naar Kabul verhuisde en dat u ook na de val van taliban daar bleef wonen (CGVS 1, p. 2). Gezien u meer dan tien jaren woonde in de stad, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u een goede kennis heeft van de stad en de omgeving. Bovendien wonen uw ouders en uw schoonbroer, met wie u vroeger in het bedrijf werkte, daar momenteel nog (CGVS 2, p. 3). Uw familiaal netwerk is hierdoor verzekerd. Het feit dat uzelf destijds tien jaar scholing genoot (CGVS 2, p. 5) en nadien werkervaring opdeed als winkelier en binnen het bedrijf M.G., aslook het feit dat u een beetje met de computer kan werken (CGVS 2, p. 6), zijn ervaringen die uw hervestiging in Kabul zullen vergemakkelijken.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, 19 november 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekers achten de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') niet voldoende recent, doch uit het door verweerder aan zijn aanvullende nota toegevoegde "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van januari 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse nog steeds correct is. Bovendien brengen verzoekers geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder bijgebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, waarnaar verzoekers verwijzen in onderhavig verzoekschrift, is immers bestemd voor reislustige Belgen

en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER